

 HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

CAROLE
MORTIMEROVÁ

Někdo to rád šokující

CAROLE MORTIMEROVÁ

NĚKDO TO
RÁD ŠOKUJÍCÍ

PŘEKLAD

LENKA TICHÁ

Milá čtenářko,

nachystal jsem si pro Vás dva příběhy, jejichž hlavními hrdinkami jsou mladé vdovy. Obě jsou poznamenány svou minulostí a není pro ně jednoduché začít komukoli důvěřovat. Lady Genevieve v povídce Někdo to rád šokující osud zbavil tyranského manžela a ona se konečně mohla svobodně nadechnout. Každý, kdo by věděl, čím si prošla, by pochopil, že je pro ni obtížné navázat blízký vztah. Avšak její utrpení bylo dobře skryto za pokryteckou fasádou úctyhodné rodiny z vysoké společnosti.

Lady Eliza v romanci Tanec s markýzem je také vdova a žije se svou milovanou dcerkou v ústraní na venkově. I v její minulosti je hodně trpkosti a věcí, o kterých se nemluví. I pro ni je těžké uvěřit, že by mohl existovat někdo, kdo ji nebude manipulovat a využívat ke svým záměrům.

Jistě tušíte, že když ale konečně přijde ten pravý muž, který je svými činy přesvědčí o svém charakteru a bezpodmínečné lásce, tak mu s radostí svěří své srdce i život.

Přeju Vám radost z četby.

S láskou

Váš Harlequin

Carole Mortimerová

NĚKDO TO RÁD ŠOKUJÍCÍ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Some Like to Shock

První vydání:
Mills & Boon, 2013

Překlad:
Lenka Tichá

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2013 by Carole Mortimer
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024 (Někdo to rád šokující: 2014 by Harlequin Polska
sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-291-1077-8 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1078-5 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1079-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Květen 1817, Londýn

„Co kdybych vám navrhl, že vás odvezu domů svým kočárem, Genevieve?“

Mladá žena se prudce obrátila a pohlédla na muže, který stál vedle ní. Stáli nad schody před kostelem svatého Jiří na Hanoverském náměstí, kde se právě zúčastnili svatby dvou svých přátel.

Nepřekvapil ji ani tak jeho tón, jako spíš samotná otázka. Na ulici na ni čekal kočár, který ji měl odvézt k jejímu domu na Cavendishově náměstí.

Další nezvyklou skutečností bylo, že ona, Genevieve Forsterová, byla ovdovělá vévodkyně z Woollertonu, a džentlmen po jejím boku byl lord Benedict Lucas, známý svým nejbližším přátelům i nepřátelům jako Lucifer.

Jejich společenské postavení bylo zcela odlišné, a kdykoli se setkali na veřejnosti, zdravili se pouze zdvořilým přikývnutím.

To znamenalo, že ji měl oslovovat jako Její Milost, nikoli křestním jménem...

„Genevieve?“

Při zaslechnutí zastřeného Luciferova hlasu jí po zádech přeběhl mráz. Uvědomila si, že na ni upírá tajemné černé oči a pod kloboukem, který si po odchodu z kostela posadil na hlavu, posměšně zvedá tmavé obočí.

Lucifer...

Jak dobře se na něj ta přezdívka hodila!

Měl černé vlasy, které se mu jemně vlnily přes límeček černého prvotřídního kabátu, vysoké lícni kosti, výrazný nos a nad ostře vystupující bradou pěkně tvarovaná ústa.

Občas je smyslně zkřivil, ale většinou byla povýšeně sevřená.

Bylo mu jednatřicet, takže byl o šest let starší než ona, ale emoce, které se v jeho jiskřících černých očích ukrývaly, vypovídaly o značných životních zkušenostech. Všichni ve společnosti věděli, že jedním z důvodů tohoto cynického postoje je tragická smrt jeho rodičů, k níž došlo před deseti lety.

Lucifer je po návratu na jejich venkovské sídlo našel zavražděné a vrah stále nebyl dopaden ani předveden před spravedlnost.

Možná i kvůli tomu Genevieve nikdy neviděla Benedicta Lucase oblečeného v něčem jiném než v neposkvřené bílé košili a černém obleku, pochopitelně dokonale ušitém, takže zvýrazňoval jeho široká ramena, svalnatou

hrud', štíhlé boky a dlouhé nohy v černých jezdeckých botách.

Takový oděv by mu měl přidávat na vážnosti, ale v jeho případě spíš propůjčoval nebezpečný dojem nepolapitelného hejska.

A teď jí vážně navrhl, aby porušila společenské deko-
rum a jela s ním domů jeho kočárem.

Kdyby tu nabídku přijala, skvěle by to odpovídalo jejímu prohlášení, které před týdnem učinila v přítomnosti svých dvou nejbližších přítelkyň, Sophie a Pandory.

Jako vdovy se nedávno všechny vrátily do společnosti po vyžadovaném ročním období smutku a mluvily o tom, že by si do konce sezóny měly najít milence.

Genevieve věděla, že z její strany je to velmi troufalý a riskantní návrh, který se zrodil spíš z předstírané odvahy než ze skutečného úmyslu.

Kvůli svému hroznému a ponižujícímu manželství s Josiahem Forsterem byla vůči všem mužům ostražitá. A už vůbec jim nehodlala dovolit, aby nad ní měli někdy navrch!

Olízla si rty. „To je od vás velice laskavá nabídka, pane, ale...“

„Tak odvážná dáma, jako jste vy, jistě nemůže cítit nervozitu při představě, že by cestovala v mém kočáru, Genevieve...?“

Jakmile Lucifer použil slovo *odvážná*, její rozechvění se změnilo v neklid.

Stejný výraz použila před týdnem, když mluvila se

Sophii a Pandorou o tom, že by si měly najít milence. Bylo jasné, že jeden z Luciferových přátel jejich rozhovor zaslechl – a možná její slova citoval.

Pokud tomu tak skutečně bylo, byl to vrchol neomluvitelného hulvátství.

Vzdorně zvedla bradu a upřela na Lucifera opovržlivé modré oči.

„Nejsem si vědoma, že bych se někdy chovala způsobem, jaký by se dal považovat za *odvážný*, pane.“

Navíc si vůbec nebyla jistá, zda by toho byla schopná. Ve společnosti dvou nejlepších přítelkyň bylo snadné předstírat odvalu, ale chovat se troufale i ve skutečnosti bylo něco docela jiného.

Pokud se členové smetánky vůbec odvážili o Benedictu Lucasovi mluvit, šuškali si o něm tlumenými hlasy. O tomto prudkém a vášnivém muži bylo známo, že před deseti lety přísahal, že najde ničemu, který zavraždil jeho rodiče, a potom ho rovnou sprovedí ze světa, aniž by ho svěřil vykonavatelům zákona. A vůbec mu nezáleželo na tom, jak dlouho to potrvá!

Navíc se o Luciferovi vědělo, že je to jeden z nejlepších střelců v Anglii a vynikající šermíř. Tyto schopnosti vybrousil a zdokonalil během let strávených v armádě, a každému tedy bylo víc než jasné, že je svoji hrozbu schopen naplnit.

„Nebo jste snad slyšel něco jiného, pane?“ vyzvala ho, když stále mlčel.

Benedict se málem rozesmál. Ten povýšený káravý

výraz se ke krásnému a uličnickému obličejí Genevieve Forsterové vůbec nehodil.

V posledních letech se však jen málokdy smál nebo cítil pobavení. Proto i nyní pouze zkřivil ústa v posměšném úšklebku.

„Nic konkrétního, Genevieve.“ Stále ji schválně oslovoval křestním jménem, aniž si všímal, že ji tím uvádí do rozpaků. „Ale pokud si to budete přát, určitě není moc pozdě, abyste to opomenutí napravila...“

Nedalo se popřít, že Genevieve Forsterová je velice krásná žena. Její husté kadeře pod modrým kloboukem měly ohnivou barvu a brčálově zelené oči jí vesele jiskřily. Nad plnými, smyslně našpulenými rty se zvedal drobný nosík, pleť měla krémovou s broskvovým nádechem a navzdory drobné, téměř roztomile křehké postavě se jí v modrých šatech dmula plná a svěží ňadra.

Z toho, co Benedict věděl, byla šest let vdaná a před rokem ovdověla. Neměla žádné mužské příbuzné kromě nevlastního syna, současného vévody z Woollertonu, který byl o několik let starší než ona, a bylo všeobecně známo, že ti dva si nejsou moc blízcí.

Navíc její nejlepší přítelkyně v současné době navázaly milostné vztahy, které je čím dál častěji odváděly z Genevieviny blízkosti.

Ne že by se Benedict obvykle honil za ženami, které neměly nikoho, kdo by je ochraňoval. Pěťadvacetiletá Genevieve Forsterová však nebyla bezmocná a nezkušená

dívka. Kdyby si s ní v očích veřejnosti začal milostné pletky, na několik dalších týdnů by tím zamaskoval své skutečné záměry v roli královského špeha.

A jelikož byla tak krásná a energická, jistě by si tento román dokonalě vychutnal.

„Nebo máte pocit, že by bylo až *příliš* odvážné cestovat se mnou v uzavřeném kočáru?“ prohodil a v očích mu výzvě zablýsklo.

Genevieve jeho samolibost pobouřila. Ovdověla už před rokem a od té doby dělala, co mohla, aby nebyla na nikom závislá.

Kromě toho už měla první rozkvět mládí za sebou. Byla vévodkyně vdova a jako taková se mohla chovat, jak se jí zlíbilo.

Neposkytne prezíravému Benedictu Lucasovi uspokojení z toho, že by ji považoval za zbabělce.

„Vůbec ne, pane,“ ujistila ho chladným hlasem. „Jen potřebuji chvilku na to, abych sdělila kočímu, že má odjet beze mě.“

„I služebné?“

Při této další výzvě se prudce narovнала.

„I služebné,“ přisvědčila ledově po několikavteřinových úvahách.

„Můžeme?“ Benedict Lucas jí nabídl rámě, aby ji doprovodil ze schodů.

Genevieve s bledými tvářemi a tlukoucím srdcem zlehka položila ruku v rukavičce na svalnatou paži a dovolila mu, aby ji dovedl ke kočáru.

Tam se omluvila, popošla o pár kroků ke kočímu, který na ni čekal, a něco mu pověděla.

„Víte to určitě, Vaše Milosti?“ Služebná May, která u ní byla posledních sedm let zaměstnaná, svou paní vyslechla a potom vykulila oči na tmavovlasého a nebezpečně přitažlivého Lucifera.

„Ano, zcela určitě,“ přisvědčila Genevieve s větším odhodláním, než jaké ve skutečnosti cítila. May nejlíp ze všech věděla, jak hrozné bylo Genevievino manželství s Josiahem Forsterem.

Služebná nevypadala, že ji to přesvědčilo. „Slyšela jsem o tom pánovi klepy...“

„Už mlč, May. To stačí.“ I k Genevieve se donesly různé historky a jedna byla horší než druhá.

Jenže co mohla dělat, když ji postavil před tak zjevnou výzvu?

To nejlepší by v současné chvíli bylo otočit se na podpatku a utéct co nejdál!

Ale ne, nemohla už žít tak ponižujícím způsobem, k němuž byla donucena během manželství s Josiahem. Nebude se většinu času bát vlastního stínu, i když se jí při představě, že zůstane sama s mužem, znepokojeně rozběhl pulz a zvedal žaludek!

Kromě toho, co by jí mohl Benedict Lucas udělat v kočáru za bílého dne?

„Je to opravdu nutné, pane?“

Benedict se usmál na Genevieve Forsterovou, která

seděla naproti němu v kočáru a širokýma zelenýma očima ho pozorovala, jak zatahuje rolety na oknech.

„Nepřipadá vám, že slunce příliš bodá do očí?“ protáhl uhlazeně.

Několik dlouhých vteřin si ho prohlížela. „Je trochu... ostré,“ připustila nakonec.

„Přesně tak.“ Benedict zatáhl rolety a při tom z ní celou dobu nespustil oči. „Takhle je tu mnohem útulněji,“ zamumlal.

„Mnohem.“ Chladně se usmívala, ale přitom jí na útlem krku zrádně poskakoval zrychlený pulz. Jinak však svoji nervozitu tajila velmi dobře.

„Povězte mi, také vás ta dnešní svatba překvapila tolik jako mě?“ zeptala se.

„Ne,“ odpověděl. To, co mu ženich svěřil, bylo tajemství a také to tajemstvím zůstane.

„Myslíte si...?“

„Ne.“

Genevieve Forsterová zvedla zlatočervené obočí. „Ještě jste neslyšel moji otázku.“

Benedict se ušklíbl. „To ani není nutné, protože nemám v úmyslu bavit se o soukromých záležitostech dnešních novomanželů.“ Přesunul pohled k lákavé křivce jejích řader a Genevieve se zhluboka nadechla. „To jsou moc pěkné... šperky, které máte kolem krku.“

„D-díky.“ Bezděčně pohnula prsty v rukavičce a dotkla se safíru velkého jako ptačí vejce, uhnížděného mezi řadry. „Byl to svatební dar,“ dodala upjatě.

„Váš manžel měl zřejmě vytríbený vkus,“ prohodil Benedict tiše. „Ať už šlo o manželku, nebo o klenoty, které jí věnoval.“

„Myslete si, co chcete, Lucasi.“ Genevievin hlas ztvrdl na kámen.

Benedict na ni upřel přimhouřené oči a snadno si všiml dvou barevných skvrnek, které se jí objevily na tvářích. Nebylo pochyb, že v těch krásných zelených očích doutná planoucí vztek.

„Nebyl snad vévoda džentlmen s vytríbeným vkusem?“ zeptal se zvědavě.

„Vůbec to nebyl džentlmen!“ vyštěkla. „A jestli jste mě, Lucasi, pozval do kočáru, abyste mě lépe poznal, mohu vás ujistit, že řečmi o mém zesnulém manželovi se vám to rozhodně nepodaří!“

Při jejím pobouření překvapeně povytáhl obočí.

„Vaše manželství tedy nebylo šťastné? Předpokládal bych, že vévoda vám byl dobrým manželem...“

„Zřejmě ne.“

Začínalo se ukazovat, že Genevieve Forsterová je mnohem zábavnější společnice, než Benedict před tímto rozhovorem tušil.

„Přesto jste se stala vévodkyní. Nebylo to dostatečné odškodnění za případné nedostatky, které váš manžel mohl mít?“

„Ne.“ Genevieve zahlédla v tmavých očích Benedicta Lucase jiskru veselí a ani v nejmenším jí to nezvedlo náladu. „Musím vás před něčím varovat. Až příště zůstanete

sám v přítomnosti nějaké dámy, nebavte se o jejím zesnulém manželovi!“

„Nechtěl jsem vás urazit...“

„Neurazil jste mě, pane, pouze mě tento rozhovor k smrti nudí.“ Odvrátila se, povytáhla rolety vedle sebe a vyhlédla na ulici.

Benedict se opřel do sedadla a několik vteřin ohromně mlčel.

S takovou ženou, jako byla Genevieve Forsterová, se ještě nesetkal. A to jich za posledních dvanáct let poznal důvěrně spoustu.

Vždy se choval velice diskrétně. Fyzicky po nich sice toužil, ale jinak neměl zájem proniknout do hloubky jejich povahy, natož se dozvědět soukromé podrobnosti z jejich minulého života!

S Genevieve Forsterovou měl stejné úmysly. Hodlal s ní navázat přátelství a jako mnohokrát v minulosti využít jejich vztah jako záminku, aby se mohl častěji objevovat ve společnosti a nevzbudil přitom nežádoucí podezření.

Obvykle se slavnostním plesům a večírkům vyhýbal a uráčil se přijmout pozvání, jen když to bylo nutné pro práci královského špeha.

Nyní mu připadalo ponižující, ale zároveň překvapivě podnětné, že Genevieve Forsterová tak odhodlaně vyjádřila nezájem pokračovat v jejich známosti.

„Existuje nějaká šance, že bych mohl svoji chybu napravit?“ zeptal se tiše.

Když se obrátila a pohlédla na něj, stále měla na čele hluboké vrásky.

„Měla bych vás upozornit, že jsem byla šest let nešťastně vdaná a kvůli manželovi, jímž jsem zcela opovrhovala, jsem poslední rok zachovávala smutek. Proto hledám v příštích měsících dobrodružství a zábavu.“

Benedict věděl, že mezi vévodou a jeho manželkou byl obrovský věkový rozdíl, ale jinak se k němu o okolnostech Genevievina manželství s Josiahem Forsterem nic dalšího nedoneslo.

Proč asi jejich manželství skončilo takovým neúspěchem?

„Doufáte, že já to dobrodružství a zábavu dokážu obstarat?“ Povytláhl tmavé obočí.

„Dobrodružství možná,“ připustila odměřeně. „Jste koneckonců nebezpečný a nepolapitelný Lucifer.“

„Vážně?“

„Ano.“ Posměšně přikývla. „Ale zábavu? Ne, tomu nevěřím, pane.“ Lhostejně se usmála.

Její další lehkovážné odmítnutí ještě posílilo Benedictovo odhodlání.

„Jak si tím můžete být tak jistá, když jste se mnou strávila tak málo času?“

„Usuzuji tak z této projížďky, pane.“ Blahosklonně se na něj zadívala.

„A?“

Stále z něj nespustila oči. „Byla dost dlouhá, aby mě

přesvědčila, že naše povahy jsou velice rozdílné a nevycházeli bychom spolu.“

Benedictovo podráždění, které tento rozhovor vyvolával, každou minutou sílilo.

„Zúčastníte se dnes večer plesu lady Hammondové?“ zeptal se s přimhouřenýma očima.

Elegantně pokrčila rameny. „Ještě jsem se nerozhodla, zda půjdu na ples, nebo si vychutnám soukromou večeři s hrabětem ze Sandhurstu.“

„Přemýšlíte o večeři s Charliem Brooksem?“ Benedict se na sedadle předklonil.

Při jeho otřeseném tónu překvapeně rozevřela oči. „Hrabě není jen okouzlující a přívětivý společník, ale také je pohledný jako řecký bůh.“

Ovšem. A bylo o něm známo, že je to jeden z největších proutníků v Londýně.

Což Genevieviným plánům na dobrodružství a zábavu nepochybně zcela vyhovovalo.

Zvlášť po manželství s mužem, který tyto vlastnosti zřejmě postrádal. Netajila se tím, že k němu necítila nic jiného než pohrdání.

Nemůže Benedictova zlost namířená proti Sandhurstovi vycházet pouze z uražené pýchy, že *jeho* za vhodného kandidáta nepovažuje?

Možná trochu, přiznal nevrle. Ale nechat se zastínit právě tím mizerou Charliem Brooksem?

„V podvečer už mám nějakou schůzku, ale pokud bych vám mohl dopomoci k tomu, po čem vaše srdce

touží, mohli bychom se spolu navečeřet později,“ navrhl Benedict.

„Ne, děkuji. Ale každopádně vaši nabídku oceňuji,“ odvětila Genevieve chladně.

„Proč, sakra?“ vyštěkl na ni.

„Z jednoho prostého důvodu. Nehodlám hrát vzhledem k vašim předchozím plánům druhé housle.“

„Jde o obchodní záležitost!“

Půvabně pokrčila rameny. „V tom případě doufám, že v ní budete mít větší úspěch než se mnou.“

Lucifer se zamračil. „Nepřeháníte to trochu?“

Věnovala mu soucitný pohled. „Mnoho žen by váš zájem jistě ocenilo, pane, ale vzhledem k mému nešťastnému manželství hledám něco... romantičtějšího, než je vaše současná nabídka.“

„Romantičtějšího?“ Zíral na ni, jako by úplně přišla o rozum.

Genevieve vyhlédla z okna. „Zdá se, že už jsme u mého domu, Lucasi.“ Bezvýrazně se usmála, zvedla kabelku a chystala se opustit kočár. „Děkuji vám za svezení. Bylo to velice... poučné.“

Podrážděně se zamračil. „Mohli bychom si užít zábavu mnoha různými způsoby, Genevieve,“ promluvil tiše. „Kdybyste je uvážila, určitě byste pochopila, že mám mnohem lepší... předpoklady než Sandhurst.“

Zvedla obočí. „Třeba se někdy rozhodnu, že vaše... předpoklady porovnáám, ale dnes ne.“

Lucifer se zamračil. „Jste mimořádně naivní, pokud si myslíte, že se s někým takovým, jako je Charlie Brooks, pobavíte.“

Kdyby měla být Genevieve upřímná, bavila se právě teď. V době, kdy si Josiaha vzala, byla velice mladá a neměla mnoho příležitostí flirtovat s jinými muži. Ale ani tak nepochybovala, že Benedicta Lucase urazilo, že zůstala vůči jeho pěknému zevnějšku imunní.

Pokud šlo o ostatní džentlmeny, možná byla skutečně tak naivní, jak Benedict Lucas právě tvrdil.

Přesto nebyla hloupá a věděla, že obtížné dobývání znamená pro muže výzvu. S úžasem připustila, že ji vzrušuje, že probudila zájem tak nebezpečného a nepolapitelného džentlmena...

Pokrčila rameny. „Jak říkám, přeji si, aby se mi džentlmen aspoň trochu dvořil, než vůbec uvážím možnost, aby se stal mým milencem.“

„Sandhurst...“

„... mi dnes poslal nádherné květiny a čokoládu. K tomu přiložil půvabné věnování.“ Při té vzpomínce se nostalgicky usmála.

„Udělal to jen v naději, že vás přesvědčí, abyste s ním později šla do postele!“

„Toho jsem si samozřejmě vědoma,“ přikývla Genevieve a chladně naklonila hlavu. „Ale takového cíle dnes večer nedosáhne.“

Vyvolala někdy nějaká žena v Benedictovi tak silný pocit marnosti? Nevzpomínal si na to.

Vlastně jen málokdy vyjadřoval jakékoli emoce. Ne že by je necítil, ale usoudil, že bude lepší je před druhými neodhalovat.

„Nevidím nic romantického na tom, že vás Sandhurst zahrnuje květinami, čokoládou a podbízivými lichotkami...“ znechuceně zkřivil horní ret, „jen proto, aby vás hned po večeři dostal do postele.“

Genevieve po něm posměšně pokukovala. „Nečekal byste totéž i vy, ovšem bez květin a čokolády, kdybych souhlasila, že se s vámi večer sejdu na plese lady Hammondové?“

Netrpělivě se ušklíbl. „Pokud ano, aspoň bych byl s ohledem na své záměry upřímný.“

Soucítěně na něj pohlédla. „Opravdu?“

Zachvělo se mu chřípí. „Jste hrozná ženská, Genevieve!“

Prekvapeně se zasmála. „Tak tohle rozhodně upřímné bylo, Benedicte.“

Upřel na ni doutnající černé oči a zavrtěl hlavou. „Pokud budete chtít, najdete mě dnes večer na plese lady Hammondové.“

Znovu chladně naklonila hlavu. „Budu si vaši šlechetnou nabídku pamatovat. Ale teď mě omluvte...“

Významně pohlédla na dveře a nedala Benedictovi jinou možnost, než aby vystoupil z kočáru.

Venku se obrátil a podal jí ruku. Dovolila, aby jí pomohl vystoupit, pak nevšímavě kývla hlavou a zamířila k elegantnímu schodišti u svého domu.

Ještě ani nedošla k hlavnímu vchodu, když se dveře otevřely, a hned za ní se zase pevně zavřely.

A Benedict si sklesle uvědomil, že se po něm ani jedinkrát neohlédla.

K svému velkému a trochu i nepříjemnému překvapení cítil, jak ho kdesi hluboko uvnitř něco nepříjemně bodlo.

DRUHÁ KAPITOLA

„Co ti Sandhurst provedl?“

Benedict, který seděl na okraji zaplněného parketu v tanečním sále lady Hammondové, se obrátil a tázavě zvedl tmavé obočí na malého, obtloustlého džentlmena, který se k němu připojil.

„Proč myslíš, že mi něco udělal?“ zvýšil hlas, aby přehlušil hlasité klábosení hostů a pronikavý smích, který mu zvlášť v jednom případě nepříjemně zvonil v uších.

V sále osvětleném svíčkami se mačkaly nejméně tři stovky příslušníků smetánky.

„Možná proto, že se na něj několik posledních minut mračíš,“ uchechtl se Benedictův kmotr lord Eric Cargill, hrabě z Dartmouthu.

Benedict se schválně obrátil zády k tančícím párům. „Jen jsem se snažil pochopit, proč lidem připadá Sandhurst jako bůh,“ utrousil přezíravě.

„Vážně?“ Šedé obočí hraběte vystřelilo až k prořídłym vlasům.

Benedict se jízlivě ušklíbl. „Nedělám ten průzkum kvůli sobě.“

„Hm.“ Staršímu muži se zjevně ulevilo. Přikývl a pak pomalu zavrtěl hlavou. „Ne, obávám se, že tomu ani v nejmenším nerozumím.“

„Taky nemáš důvod,“ prohodil Benedict živě. Nehodlal se svěřovat svému společníkovi s tím, že příčina jeho zájmu právě tančí v náruči jiného muže!

Hrabě si ho chvíli pozorně prohlížel a pak se zřejmě rozhodl, že je to nedůležité téma, a pustil ho z hlavy. „Kdybych věděl, že sem dnes večer přijdeš, vůbec bych se sem neobtěžoval,“ utrousil se zkřivenými rty.

Řadu let sloužil v armádě jako plukovník a nyní pod rouškou důležitého ministerského postu pracoval jako králův špeh. Společenské plesy a večírky však nemiloval o nic víc než Benedict.

„Jenže tím bys o to potěšení připravil i tetu Cynthii,“ ušklíbl se Benedict. Hrabě s hraběnkou byli dlouholetí rodinní přátelé, a když jejich manželství zůstalo k jejich smutku bezdětné, po smrti Benedictových rodičů se k němu chovali jako k vlastnímu.

„Takovou důležitou okolnost je samozřejmě třeba brát v úvahu.“ Hrabě se hlasitě uchechtl a v hnědých očích mu vesele zablýsklo. „Ale i když mám dnes večer v úmyslu vychutnávat si její projevy vděčnosti, nejsem si jistý, zda to stojí za nudné hodiny, které jsem už vytrpěl při výkonu služby!“

Přimhouřil oči, obrátil se a pohlédl na taneční páry.

„Kdo je ta krásná mladá žena, která právě teď tančí se Sandhurstem?“

„Nejspíš vévodkyně z Woollertonu.“ Benedict se nemusel ani obracet a dívat se na druhou stranu místnosti, aby totožnost mladé krásy určil.

Eric Cargill ho přelétl zvědavým pohledem. „Nevěděl jsem, že se nový vévoda oženil.“

„Měl jsem říct spíš ovdovělá vévodkyně,“ opravil se Benedict.

Hrabě znovu zvedl obočí. „Tak to je to dítě, které si Josiah Forster vzal za manželku, vyspal se s ní a potom ji celou dobu věznil na venkově?“

Při tom nevlídném prohlášení sebou Benedict trhl. „Vypadá to tak.“

„Neměl jsem tušení, že je tak půvabná...,“ zamumlal starší muž uznale.

„Asi bys měl občas strčit nos do společnosti,“ protáhl Benedict.

Jeho kmotr se při té představě ušklíbl. „Schválně najímám do služeb lidi, jako jsi ty, abych se tomu vyhnul.“

Benedict se krátce po smrti rodičů připojil k armádě, kde si sedm let vybíjel vztek a zklamání na Napoleono-vých vojácích, a odešel až poté, kdy byl Korsičan bezpeč-ně uvězněn na ostrově Elba – nebo tomu aspoň všichni Angličané věřili. Po jeho útěku se Benedict do armády nakrátko vrátil, dokud nebyl Napoleon opět poražen a tentokrát deportován na mnohem izolovanější ostrov Svaté Heleny.

Jenže nudný civilní život Benedictovi ani v nejmenším nevyhovoval. Stále cítil vnitřní neklid, a proto přijal kmotrovu nabídku, aby pro něj pracoval jako agent ve službách královského Veličenstva. A ačkoli to jeho nepokoj zcela neutišilo, během posledních dvou let ho alespoň o něco zmírnilo.

Přesto věděl, že nebude mít klid, dokud nezjistí totožnost osoby, která zavraždila jeho rodiče, a nedonutí ji přijmout za ten odporný čin zodpovědnost. Práce pro hraběte z Dartmouthu mu umožňovala, aby ve svém pronásledování pokračoval, aniž o tom měl někdo tušení.

Kdykoli musel navštívit večírek, jako byl ten dnešní, projevil většinou zájem o nějakou ženu, aby skutečný důvod jeho přítomnosti zamaskovala. Osobně nesnášel davy lidí, které se takových událostí účastnily, ale přiznával, že je to dokonalá příležitost, jak získat cenné informace nebo je předat dál.

Dnes ho stále naplňovalo hořkostí, že Genevieve tak rázně odmítla jeho dřívější nabídku.

A pohled na to, jak jí Sandhurst už asi hodinu zjevně nadbíhá a ona odpovídá na jeho nepochybně přehnané lichotky zvonivým smíchem, mu náladu nezlepšil.

V krémových hedvábných šatech doplněných krajkou a s ohnivě rusými vlasy zdobenými perlami vypadala jako přelud. Měla sytě zelené oči, růžové rty a krémovou pleť, kolem ladného krku jí visely perly a vlasy měla vyčesané, takže ramena zůstala odhalená.

„Nezahlédl jsi tu hraběte de Sevanne... Benedicte, posloucháš mě vůbec?“

Benedict přestal pozorovat Genevieve, jak se Sandhurstem elegantně proplová tanečním sálem, a obrátil se zpátky k zamračenému hraběti. Odhodlaně pustil její nádherný obrázek z hlavy a nasadil soustředěný výraz. Právě francouzský hrabě byl důvodem, proč sem on i Dartmouth dnes večer přišli.

Nepřátelé sice zkřížili Napoleonovi plány, ale kdoví, jak dlouho to tak zůstane? A kromě toho to nebyl jediný nepřítel Anglie.

Zdálo se, že se Benedict zcela soustředí na rozhovor se strýcem Ericem Cargillem, ale zatímco s ním tiše hovořil, čas od času se pohledem zatoulal k Genevieve Forsterové.

Rozladilo ho, když za několik minut opustila se Sandhurstem taneční parket, pravděpodobně proto, aby vyhledali občerstvení.

Nebo, jak znal Sandhursta, se uchýlili do soukromí jednoho z odloučených salonků lady Hammondové a prohloubili tam svůj flirt...

Genevieve, která už během dne vzkázala Charlesu Brooksovi, že se rozhodla jít raději na ples lady Hammondové než s ním soukromě povečeřet, si dobře uvědomovala ponurý Luciferův výraz.

Tvářil se tak už od chvíle, kdy asi před hodinou přišel na ples. To samo o sobě stačilo, aby uvítala pozornost Charlese Brookse, který se dostavil vzápětí po Luciferovi,

okamžitě k ní zamířil a začal s ní donebevolajícím způsobem flirtovat.

Pokud mohla soudit podle Luciferovy pevně zaťaté brady a pobouřeného blýskání v přimhouřených očích, tak jejich chování ani v nejmenším neschvaloval.

Genevieve už léta necítila takové vzrušení. Pokud vůbec někdy...

Josiah Forster, téměř o čtyřicet let starší než ona, ji požádal o ruku už během její první sezóny a její bratr ten návrh s radostí přijal. Je to vévoda, takže se Genevieve stane vévodkyní, tvrdil Colin, když protestovala proti tomu, aby se provdala za takového starce.

Jejich pohádkové svatby se zúčastnili snad všichni členové smetánky. A i když se Genevieve v saténových střevíčkách a okouzlujících šatech třásla strachem při představě, že se stane manželkou starého a tlustého vévody z Woollertonu, nikdo, kdo se na ni díval, neměl o jejích obavách nejmenší tušení.

Elegantně procházela uličkou oblečená v saténu a krajkách a na svatební hostině stála vedle vévody a s úsměvem vítala hosty.

Až později večer ji při jízdě kočárem na panství Woollerton v Gloucestershiru přemohla nervozita.

Nadcházející noc byla skutečnou noční můrou, přesně jak se Genevieve obávala. Josiah nebral ohledy na její mládí ani nedostatek zkušeností.

Ještě teď se otrásla při vzpomínce na hrůzu, kterou tehdy prožívala.

A to byl teprve začátek letitého vězení, které musela jako manželka Josiaha Forstera snášet.

Podařilo se jí z něj uniknout až po jeho smrti.

Proto byla letošní londýnská sezóna v podstatě první, jíž se Genevieve po sedmi letech zúčastnila, a hodlala si ji jaksepatří užít.

A jak toho dosáhnout líp než tím, že upoutá zájem pohledného, blondatého a modrookého Charlese Brookse? Jeho pozornost bude navíc kvůli zjevnému podráždění obvykle pohrdavého, černovlasého, černoookého a nesmírně přitažlivého Lucifera ještě lichotivější.

Bylo velmi opojné stát se po tolika letech života ve venkovském Gloucestershiru středem pozornosti dvou šarmantních a nesmírně žádoucích džentlmenů. Bývalý manžel pečlivě hlídal, jak Genevieve tráví volný čas, sledoval ji pozorně jako ostrůvek, který se chystá střemhlav vrhnout na nic netušící oběť, a pokud neudělala přesně to, co si přál, stihl ji přísný trest.

Dokonce ani teď nedokázala potlačit odpor, když si představila, jak s ní Josiah o svatební noci jednal. Přesto se na tu pachuť pokusila zapomenout a odhodlaně se soustředila na mnohem vítanější dvoření Charlese Brookse.

Když jí podal sklenku šampaňského, zlehka se dotkl prsty její ruky.

„Na nás, drahá Genevieve.“ Přitůkl si s ní a při tom mu uznale zajiskřilo v očích.

„To počká, Sandhurste,“ utrousil Benedict Lucas, vzal

sklenku s šampaňským z Genevieviných prstů, obrátil se a položil ji na stříbrný podnos. „Postarejte se o to,“ vyzval lokaje lady Hammondové a pak opět pohlédl na Genevieve. „Myslím, že právě začíná náš tanec.“ Zvedl obočí a v očích mu vyzývavě zablýsklo.

Genevieve byla tak ohromená jeho nevybíravým chováním, že se nezmohla na jediné slovo.

Přesto ji tolik rozzlobilo, jak neomaleně jí Lucifer sebral sklenku se šampaňským, že vážně uvažovala o tom, že nikam nepůjde a v případě nutnosti klidně ztropí scénu. Za celý večer ji ani nepozdravil, tak jak si mohl osobovat právo na společný tanec?

Benedict snadno poznal v jejích výmluvných modrých očích bojovné světlo. Pevně ji uchopil za paži a odhodlaně ji táhl pryč.

Nad takovým hulvátstvím rozhodně nehodlala mhouřit oči, a tak se mu pokusila vykroutit. „Kde berete tu odvahu, Lucasi?“

„Je to rozhodně lepší, než kdybych vám jako Sandhurst přimíchal něco do šampaňského, abyste byla jeho návrhům povolnější,“ utrousil znechuceně a dál ji vlekl k tanečnímu parketu.

Strnula, zbledla jako stěna a polekaně se ohlédla zpátky k místu, kde stál Sandhurst a mračil se na ně.

„Co jste to říkal?“

Benedict na ni zpod přivřených víček vrhl netrpělivý pohled. „Pouhé ‚díky za vaši skvěle načasovanou záchranu, pane‘, by úplně stačilo.“

„Mluvíte z cesty.“ Podrážděně po něm pokukovala a ve snaze neklopýtnout s ním zoufale udržovala ďábelské tempo.

To však znamenalo, že na jeho jeden krok musela udělat dva vlastní.

„Vážně?“ Posměšně zavrtil hlavou.

„Samozřejmě.“ Teď jí tváře hořely vztekem. „To, že jsem dala přednost galantnímu džentlmenovi, jako je Sandhurst, ještě neznamená...“ Při jeho znevažujícím úšklebku se na chvíli odmlčela. „Z vašeho chování je jasné, že vůbec nejste džentlmen!“

„A vy, drahá Genevieve, jste dnes večer opět dokázala, že pokud jde o muže, jste pouhé dítě,“ ujistil ji ponuře. „Jakmile byste to šampaňské vypila a projevíly se u vás požadované účinky směsi, ochotně, ba přímo dychtivě byste odešla někam, kde by bylo větší soukromí, a zúčastnila se veškerých zhýralostí, které Sandhurst na dnešní večer naplánoval!“

Zalapala po dechu. „Očerňujete ho, jen abyste mi nahnal strach! Nebo se mě snažíte přimět k tomu, abych si o vás udělala lepší úsudek?“

Benedict pevně sevřel rty. „Pochybuji, že byste o mně mohla mít ještě horší mínění!“

„Určitě není stále nic ztraceno!“ Zabodla do něj planoucí pohled.

Ponuře se usmál. „Nepochybně.“

Energicky přikývla, až se jí rusé kadeře na zátylku zahoupaly. „Jak jste se vůbec o takových *směsích* dozvěděl,

pokud s nimi nejste dobře seznámen, nebo je dokonce sám nepoužíváte?“

Benedict ostře vydechl a v pevně sevřených čelistech mu viditelně zašklubalo. Zastavil se na prostorné chodbě londýnského domu lady Hammondové a obrátil se k rozlícené Genevieve tváří v tvář.

„Ujišťuji vás, madam, že k tomu, aby se mnou šla žena do postele, jsem nikdy žádné pokoutní praktiky používat nemusel!“

Tvrdošíjně zvedla bradu a setkala se s nebezpečným zábleskem v jeho tmavých očích. „Tak proč z toho podezříváte Sandhursta, když...“

„Je pohledný jako bůh?“ zakončil Benedict znechuceně. „Souhlasím s vámi, Genevieve, že se k takovým úskokům uchylovat nemusí. Ale zřejmě ho už dvoření unavuje a květiny s čokoládou, které jste od něj dostala, jsou jeho prvním a posledním galantním gestem. Sandhurst má rád, když jsou jeho námluvy co nejkratší a žena je svolná spát s ním i ve společnosti jeho nechutných přátel. Připadá mu to tak mnohem zábavnější.“

Genevieve při tom barvitém popisu znejistěla. Říká jí Benedict Lucas – Lucifer – pravdu? Opravdu jí Sandhurst nasypal něco do šampaňského, aby byla ochotná dělat s ním i s jeho přáteli nevyslovitelné věci?

Její nevinným uším to znělo nanejvýš nepravděpodobně, ale současně musela přiznat, že ačkoli členové společnosti o Luciferovi rádi klevetí, jeho pravdomluvnost nikdy nezpochybňují.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Někdo to rád šokující.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.